

dwaallichtjes op een afstand. Ga nu, anders is het misschien te laat.'

Ze wees naar de deur. Rune haalde zijn schouders op en ging naar buiten, gevolgd door de anderen. Voor de deur bleven ze even stilstaan. Rune wees om zich heen.

'Iedereen een andere kant op. We hebben geen idee waar de dwaallichtjes Terry hebben heen gelokt. We moeten dus zoveel mogelijk terrein bestrijken.'

Er liepen verschillende paden het moeras in. Voorzichtig kozen ze allemaal een pad uit om dat te volgen. Rune koos een pad tegenover de deur van het huis. Wat dieper het moeras in zag hij lichtjes dwarrelen. Rune liep het paadje verder in. Voor hem uit bewoog een kleine zwerm dwaallichtjes. Hij was nog geen vijf stappen ver of de kleine zwerm kwam al naar hem toe. Hij keek snel achterom. Ook Fijonna werd omringd door een zwerm dwaallichtjes. Ze wenkte Rutger om met haar mee te gaan. Hij zag dat er ook een zwerm op Zach afvloog. De dwaallichtjes voor hemzelf, bleven net buiten bereik. Af en toe vlogen ze wat verder weg, tot hij ze vastberaden begon te volgen. Zodra hij bleef staan, kwamen ze weer wat dichterbij, tot hij weer een paar stappen in hun richting deed. Mikky zat op zijn schouder ongeduldig heen en weer te wiebelen. De kleine gorgelaar kon zich maar met moeite bedwingen. Het liefst wilde hij opvliegen en zich midden tussen de zwerm begeven, maar Rune hield hem tegen.

'Blijf zitten, Mikky. Ik wil je niet kwijtraken. We willen ze alleen maar volgen, niet opschrikken.'

Mikky ging weer zitten en greep zich stevig vast aan Rune's schouder.

De zwerm bleef even talmen bij een bocht in het pad tot Rune weer naar voren stapte. Hij lette goed op hoe het pad kronkelde. Dieper en dieper volgde hij de dwaallichtjes het moeras in. Het werd nu snel donker. Hij weerstond de verleiding om de lantaarn aan te steken. De enige lichtbron waren de dwaallichtjes. Hij liep bijna een kwartier lang achter de zwerm aan, voorzichtig het pad aftastend met zijn voeten, toen hij iets hoorde. Luisterend bleef hij staan. Was

dat de stem van Terry? De zwerm kwam weer dichterbij. Ze probeerden hem mee te lokken, maar Rune keerde zich naar de linkerkant van het pad. Daar kwam de stem van Terry vandaan. Hij drong tussen de struiken door. Daar, hij hoorde nu duidelijk Terry's stem.

'Mooie lichtjes. Allemaal mooie lichtjes.'

Hij hoorde haar zacht lachen. Voor zich uit zag hij wat oplichten. Hij veegde een paar slierten mos opzij en tuurde in de duisternis. Weer zag hij iets oplichten en hij hoorde haar weer lachen. Ze was in ieder geval nog in leven.

Hij baande zich een weg door het dichtbegroeide struikgewas. Zijn voeten werden nat en zogen zich vast in de modder. Met moeite ploeterde hij verder. Hij struikelde over een omhoog stekende wortel. Hij liet zijn lantaarn vallen en strekte zijn armen naar voren om zijn val te breken. Voor hij echter op de grond viel, werd hij opgevangen door twee sterke armen.

'Ik heb je. Gaat het?'

Zach trok hem overeind. Opgelucht haalde Rune adem. Hij wees naar voren.

'Terry is daar. Ik hoorde haar lachen.'

'Ik weet het. Ik hoorde het ook. Ik was op weg naar haar toe en net op tijd om je op te vangen. Hier, pak je lantaarn en kom mee.'

'Waar is Mikky? Hij zat op mijn schouder.'

Achter hem kwam de zwerm dwaallichtjes snel dichterbij. Ze verenigden zich met de zwerm die Zach volgde. Ze waren merkbaar opgewonden. De dwaallichtjes zoemden en flikkerden aan en uit.

Ze negeerden ze, zo goed als ze konden. Rune zocht het donkere moeras af naar Mikky. Hij hoorde Terry weer lachen en haar stem.

'Mooie lichtjes. Een heleboel mooie lichtjes.'

'Ja, mooie lichtjes. Maar nu jij mee. Kom.'

Dat was Mikky. Hij was bij Terry.

'Mikky, waar ben je? Geef antwoord.'

Het bleef even stil, toen klonk Mikky's stem weer.

'Ik bij Terry. Zij niet mee wil.'

‘Blijf daar, Mikky. Wij komen naar jou toe. Herinner je je het liedje dat je geleerd hebt? Blijf dat zingen tot we bij je zijn.’

‘Ja, ja. Jij volg stem Mikky.’

Mikky begon te zingen. Rune draaide zijn hoofd alle kanten op om te bepalen waar het geluid vandaan kwam. Zach deed hetzelfde en wees naar rechts. Zijn wolvengehoor had de richting sneller bepaald dan hij. Met Zach voorop begonnen ze het geluid van Mikky’s stem te volgen. Mikky bleef gelukkig zingen.

‘I hear a breeze

A river Shannon breeze

It, well maybe its followed me

across the sea

Then tell me please

How are things in Glocca Morra?

Is that little brook still leaping there?

Does it still run down to Donny cove

Through Kenny banks, Kilcarrey and Kildare?¹

Rune hoorde Zach grinniken.

‘Ik heb nog nooit een gorgelaar horen zingen, maar hij heeft een verrassend goede stem. Heb jij hem dat geleerd?’

‘Nee, dat is Terry haar werk. Het is één van haar lievelingsliedjes.’

Plotseling draaide Zach zijn hoofd scherp naar rechts.

Razendsnel sprong hij in gevechtshouding en duwde Rune achter zich. Er kwam een laag gegrom uit zijn keel. Het was gelukkig loos alarm. Rutger en Fijonna braken door het struikgewas heen. Rune haalde opgelucht adem. Ook Rutger en Fijonna keken opgelucht. Zach liet zijn dreigende houding los.

‘Horen jullie dat ook? Eerst hoorden we Terry en daarna Mikky. Ik wist niet dat Mikky kon zingen?’

‘Dat heeft Terry hem geleerd. Zach, welke kant op?’

‘Volg mij maar. We zijn dichtbij.’

¹ How are things in Glocca Morra. Uit de musical Finian’s rainbow (1968), geschreven door E.Y. Harburg & Burton Lane. Zie bijlage 1.

In ganzenmars volgden ze Zach. De maan was opgekomen en ze konden nu wat meer onderscheiden. Af en toe glibberden ze weg op de natte ondergrond. Er steeg een rotte geur op uit het moeras. Ze vingen elkaar op als ze onverhoeds uitgleden. Alleen Zach liep met een verende pas door. Hij leek nergens last van te hebben. De dwaallichtjes volgden in hun kielzog, nog steeds zoemend en flikkerend.

Zach bleef plotseling staan en spreidde zijn armen om hen tegen te houden.

‘Blijf staan. We staan aan de rand van een meertje zonder oever. Ik heb geen idee hoe diep het is.’

Fijonna drong zich langs Rune heen.

‘Laat mij eens kijken.’

Ze knielde naast Zach en stak haar hand in het water. Ze keek achterom naar Rune.

‘Niet diep, maar met een dikke laag zuigende modder op de bodem. We kunnen er niet doorheen. We moeten een weg eromheen zoeken.’

Micky was gestopt met zingen.

‘Rune, Rune, Micky hier en Terry ook. Snel kom.’

De kleine gorgelaar vloog opgewonden heen en weer aan de andere kant van het meertje, verlicht door een andere groep dwaallichtjes. Rune keek naar Zach. Die keek snel van links naar rechts en wenkte hen.

‘Naar rechts is er een smalle rand langs het water. Als we voorzichtig zijn, kunnen we misschien om het meertje heen. Steek de lantarens aan. We hebben al het licht nodig dat we kunnen krijgen. Volg mij.’

Met de lantarens hoog geheven, zochten ze hun weg over de smalle rand tussen het bos en het water. Ze hielden elkaar goed in de gaten. Klaar om toe te grijpen in het geval dat er iemand uitgled. De dwaallichtjes welke hen tot nu toe gevolgd waren, verdwenen naar de andere kant van het meertje. Ze werden begroet door de opgetogen stem van Terry.

‘Nog meer kleine lichtjes. Heel veel mooie lichtjes.’

En daarna de stem van Micky.

‘Rune, snel kom. Terry bijna weg.’

Terry bijna weg? Wat bedoelde Mikky? Rune probeerde sneller te lopen, maar Zach bepaalde het tempo en weigerde zich te haasten. Langzaam, maar gestaag naderden ze het punt waar Mikky was verschenen. Er was daar een kleine, smalle uitloop van water. Boven de oppervlakte van het water vloog Mikky, omgeven door een dichte zwerm dwaallichtjes. Hij zwaaide verwoed met zijn armpjes in een poging om ze af te weren. En daar, alleen nog met haar hoofd boven water, was Terry. Ze lachte vrolijk naar Rune en de anderen.

‘Kijk, Rune. Allemaal mooie, kleine lichtjes. Heel veel kleine lichtjes.’

Ze leek zich volledig onbewust van haar situatie. Rune stond op het punt om naar haar toe te gaan, maar Zach en Fijonna hielden hem tegen.

‘Niet doen, Rune. Dan kom jij ook vast te zitten. Dat is niet de manier om haar te helpen.’

‘Maar hoe krijgen we haar er dan uit? Ze gaat al bijna kopje onder.’

Zach wees naar de andere kant van de inham.

‘Rune, Rutger, help mij om die boomstam om te rollen. Met één uiteinde op de kant en één in het water kunnen we haar helpen. Fijonna, jij bent het lichtste. Wij houden de boomstam in evenwicht. Jij probeert Terry te bereiken. Zorg dat ze boven water blijft. Ik probeer de modder te manipuleren, zodat ze los komt.’

Snel liepen ze om het water heen en met vereende krachten rolden ze één kant van de stam het water in. Hij deinde even op en neer. De kant die in het water lag, reikte bijna tot waar het hoofd van Terry boven het water uitstak. Het water kwam al tot over haar kin. Ze moesten opschieten. Fijonna stapte op de boomstam. Liet zich zakken op handen en knieën en kroop naar het uiteinde van de boomstam. Languit liggend op de boomstam strekte ze haar armen onder water en stak ze, van achteren, onder Terry’s armen door. Ze vouwde haar handen voor Terry in elkaar. Nu kon Terry niet verder wegzakken. Ze werd zelfs een beetje omhoog getild. Rune en Rutger hielden

de boomstam in evenwicht, terwijl Zach zijn handen op de oeverrand legde. Met gesloten ogen concentreerde hij zich. Rune en Rutger keken gespannen naar Fijonna en Terry. Stukje bij beetje kwam Terry omhoog. Fijonna waagde een blik achterom.

‘Jullie moeten mij helpen. Ik hou haar vast, maar ik kan niet achteruit kruipen, terwijl ik haar vasthoud. Jullie moeten mij naar achter trekken.’

‘Ik hou de boom in evenwicht, Rune. Pak jij haar benen en trek haar naar je toe.’

Rune rekte zich uit en greep de beide benen van Fijonna. Rustig, maar vastberaden begon hij te trekken. Fijonna schoof een klein stukje naar achteren, terwijl ze Terry met haar meetrok. Terry liet het gelukkig toe, terwijl ze bleef herhalen dat ze de lichtjes zo mooi vond. Haar bovenlijf was nu al half bovenwater. Rune keek snel naar Zach. Die zat nog steeds in dezelfde houding met een blik van opperste concentratie op zijn gezicht. Ogenschijnlijk deed hij verder niets, maar Rune zag de lucht rond Zachs handen trillen. De trilling zette zich voort in de aarde en van daaruit in het water, wat kleine golfjes veroorzaakte. Rune trok Fijonna nog wat verder naar zich toe. Terry was nu half uit het water en Fijonna trok haar op de boomstam. Alleen haar benen hingen nog in het water. Fijonna ging op haar knieën zitten en gaf een krachtige ruk. Met een plop kwamen Terry's benen los. Bijna verloor Fijonna haar evenwicht. Rune dook naar voren over de boomstam en greep haar om haar middel om te voorkomen dat ze in het water gleeed. Ook Rutger greep toe en samen trokken ze de beide meisjes op de veilige oever.

Ze haalden alle vier opgelucht adem, alleen Terry was nog steeds in de ban van de dwaallichtjes. Ze lag op haar rug op de modderige oever en keek omhoog terwijl ze bleef herhalen, wat een mooie lichtjes er waren. Ze was drijfnat en zat onder de modder, maar het leek haar niet te kunnen schelen. Rune en Fijonna probeerden haar overeind te krijgen, maar ze werkte geen centimeter mee. Rune keek naar de anderen.

Bijlage 1

How are things in Glocca Morra. Uit de musical Finian's rainbow (1968), geschreven door E.Y. Harburg & Burton Lane.

How are things in Glocca Morra?

I hear a bird, Londonderry bird
It, well, maybe he's bringing me
A cheering word
I hear a breeze
A river Shannon breeze
It, well maybe its followed me
across the sea

Then tell me please
How are things in Glocca Morra?
Is that little brook still leaping there?
Does it still run down to Donny cove
Through Kenny banks, Kilcarrey and Kildare?
How are things in Glocca Morra?
Is that willow tree still weeping there?
Does that Laddy with the twinklin' eye
Come wishtling by?
And does he walk away
Sad and dreamy there
Not to see me there?

So I ask each weeping willow
And each brook along the way
And each lad that comes a whistling
To relay
How are things in Glocca Morra
This fine day?